

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Eylül 2015 • No:90

İşçiler Birlik, Halklar Eşit ve Kardeş Olsun!

Ortadoğu ve Afrika'nın bir cehenneme dönüşmesinin baş sorumlusu ABD başta olmak üzere Avrupalı emperyalist-kapitalist devletlerdir. Peki, Ortadoğu'nun bu hale gelmesinde AKP ve Erdoğan'ın hiç mi kabahati yok? Suriye'de iç savaşı kışkırtan kim?

Bodrum sahilinde boylu boyunca uzanmış küçük bir beden, bir çocuk... Uyuyor sanki; dalgaların sahile bıraktığı sular gelip usulca yüzünü, küçücük ellerini, ayaklarını okşuyor. O Aylan Kurdî ya da Aylan bebek. Yarı yarıya gördüğümüz yüzünde bir "huzur" var. Ama gerçek şu ki Aylan yaşamıyor; ailesiyle başladığı umut yolculuğunda annesi ve kardeşiyle denizde boğuldu, yaşamdan kopartıldı. Aylan öldü, Ortadoğu'da ise kaos, kriz ve savaş devam ediyor. Bu durum, Aylanları neyin ölümüne gönderdiğini, katillerin kim olduğunu da ortaya koyuyor.

Aslında **Aylan'ın cansız bedeni, yerini yurdunu terk ederek yeni bir yaşam için yollara dökülen mültecileri/göçmenleri simgeliyor.** Suriye'den, Libya'dan, Irak'tan, Afganistan'dan, Afrika'nın çeşitli ülkelerinden yüz binlerce insan savaştan, işsizlikten, açlıktan kaçıyor. Yalnızca son sekiz ay içinde 300 bin insan, denizleri aşarak Avrupa'dan içeri girdi. İnsanlık tarihinin en büyük göç dalgalarından biri yaşanıyor. Bu göç dalgası, kelimelerle ifade edilemeyecek acılara neden oluyor. Neredeyse her gün yüzlerce insan, binilen hurda gemilerin

Suriye’de iç savaş başladığında Erdoğan müjde veriyor ve üç aya kalmaz Şam’daki Emevi Camii’nde namaz kılacaklarını söylüyordu.

ya da teknelerin batması yüzünden denizin derinliklerine gömülüyor. 2015’in sonuna kadar 30 bin insanın göç yollarında öleceği öne sürülüyor. Ama insanlar durmuyorlar. Neden? “Umuda yolculuk felâkete dönüşebilir, boğulup ölebilirsiniz” diyen bir gazeteciye göçmenler şöyle cevap veriyorlar: “Biz zaten kan, gözyaşı ve ölümün içinden geliyoruz.” Umutsuzluk dolu bu sözler, ama gerçek.

Aylan bebeğin cansız bedeni sahile vurduktan sonra mültecilik/göçmenlik sorunu daha fazla tartışılmaya başlandı. Avrupa’da gazeteler, Aylan bebeğin fotoğrafını basıp ülke liderlerine kapıları açma çağrısında bulundular. Ama bu sözde yufka yürekli, ABD ve Avrupa egemenlerinin Ortadoğu’yu nasıl kan gölüne çevirdiğinden söz etmediler. Timsah gözyaşları döktüler sadece. İktidar sahiplerinin alışkanlığıdır; böyle günlerde suçu başkalarının üzerine yıkar, kendilerini temize çekerler. Meselâ uluslararası bir toplantıda konuşan Cumhurbaşkanı Erdoğan, Avrupa devletlerini eleştirdi, insanlık dersi verdi. “Bu yavrunun hesabını tüm insanlık vermeyecek mi?” diye soran Erdoğan, Batılı ülkeleri Irak ve Libya petrolerine el koymakla ama mültecilere yardım etmemekle suçladı.

Elhak doğru, Ortadoğu ve Afrika’nın bir cehennem dönüşmesinin baş sorumlusu ABD başta olmak üzere Avrupalı emperyalist-kapitalist devletlerdir. Bunların amacı pazar ve yatırım alanları elde etmek, enerji yataklarını kontrol etmektir. İnsanların ölmesi, aç ve perişan olması onların umurunda değil. **Evet, Batılı emperyalist devletlerin suçu çok büyük ve işçi-emekçi sınıflardan oluşan insanlık onları asla affetmeyecek. Peki, Ortadoğu’nun bu hale gelmesinde AKP ve Erdoğan’ın hiç mi kabahati yok?** Suriye’de iç savaşı kışkırtan kim? Suriye’de ÖSO, El-Kaide, IŞİD gibi katliamcı örgütleri destekleyen Türkiye, Suudi Arabistan ve Katar değil mi?

Suriye’de iç savaş başladığında Erdoğan müjde veriyor ve üç aya kalmaz Şam’daki Emevi Camii’nde namaz kılacaklarını söylüyordu. Ortadoğu’daki kanlı pastadan pay kapmak isteyen AKP iktidarı, Suriye’yi fethetme hayalleri kuruyordu. İşte bu yüzden kışkırtılan savaştan dolayı milyonlarca Suriyeli yerini yurdunu terk etti. Onlardan biri de Aylan bebektir. **ABD ve Avrupalı devletler ne kadar suçluysa AKP iktidarı da o kadar suçludur.** Önce savaşı kışkırt, sonra kalk Türkiye’ye sığınan 2 milyon göçmeni kabul etmekle övün! Kendi suçunun üzerini ört! Bu tam bir ikiyüzlülük örneğidir.

Suriye’deki durum da gösteriyor ki, AKP’nin Ortadoğu’da izlediği siyaset iflas etmiştir. Lakin **AKP, ne pahasına olursa olsun iktidarda kalmak, macera-**

cı siyasetini sürdürmek ve Ortadoğu’dan pay kapmak istiyor. Bu yüzden, yeniden tek başına iktidar olmak için ülkeyi kaosa, krize ve savaşa sürüklemiştir. AKP 7 Haziranda tek başına iktidar olamayınca, başkan olmak ve tüm iktidar iplerini eline almak isteyen Erdoğan’ın hedefleri de boşa çıkmıştır. “Milli irade” lafını ağızlarından düşürmeyenler, 7 Hazirandan sonra “milli irade” kavramını unutmuşlardır.

AKP’nin tek başına iktidar olma hevesinden dolayı Kürt sorununda “çözüm süreci” bitirilmiş ve savaşın yolu açılmıştır. Nitekim savaşın tırmanmasıyla birlikte cenazeler gelmeye, Türk ve Kürt ailelerin ocağına ateş düşmeye başlamıştır. AKP, halkın duygularını kullanarak bizzat milliyetçiliği kışkırtıyor, Kürtlere saldırıların önünü açıyor. Amaç milliyetçi oyları almak, MHP’yi geriletmek ve HDP’yi baraj altında bırakmaktır. Mesele bu kadar nettir.

Halkın büyük bölümü bu gerçeği görmektedir. Evlatlarını kaybeden aileler, bu savaşın haklı ve meşru olduğuna inanmıyor ve tepki gösteriyorlar. AKP ise gerçeklerin üzerini kapatmak için elinden geleni yapıyor. Gelin birkaç soru soralım ve ilk sorumuz, kardeşini kaybeden Yarbay’ın feryadı olsun: **“Düne kadar ‘çözüm’ diyenler, şimdi neden ‘sonuna kadar savaş’ diyorlar?”** Şimdi Erdoğan ve AKP Kürt sorunu yoktur diyor. Madem Kürt sorunu yoktu, neden Öcalan ile görüşmeler başlatıldı? Neden 28 Şubat’ta Dolmabahçe Sarayı’nda “çözüm” için HDP heyeti ile 10 maddelik protokol imzalandı? Yok Kürt sorunu var ise, neden “barış masası” devrildi? **“400 vekil verin bu iş huzur içinde çözülsün” diyen Erdoğan ne demek istiyordu?**

Gerçek şu ki ülkeyi kaosa, krize ve savaşa sürükleyen AKP’dir. Biz işçi-emekçilerin bu haksız savaştan bir çıkarı yoktur, olamaz. **Bu savaşta yalnızca yoksullar ölüyor. “Şehitlik ölümlerin en şerefli, sabır, acı ama meyvesi tatlı” diyen Saraylıların oğulları ise gemi üstüne gemi alıyor, zenginleşiyor.** Vatan dediğimiz topraklarda biz işçilere yalnızca çalışmak ve zenginleri doyurmak düşüyor. Türk ve Kürt halklarının birbirleriyle sorunu yoktur, olmamalıdır. Kürt sorunu ise tarihsel bir sorundur ve bir an önce çözülmelidir.

Biz işçi sınıfıyız, emekçileriz. Dünyanın her neresinde olursa olsun, ister Müslüman, ister Hıristiyan fark etmez; bir tarafta işçiler, yoksullar, öte tarafta ise zenginler ve iktidar sahipleri var. **Türk, Kürt, Arap tüm işçiler kardeşler. Biz, işçiler birlik, halklar eşit ve kardeş olsún istiyoruz. Ne Filistin ne Kürt halkı, hiçbir halk ezilmesin.** İşçi sınıfı, tüm zenginliği üreten ve elinde muazzam bir güç tutan bir sınıftır. Bizler işçi sınıfı olarak örgütlenmeli, emperyalistlerin talan savaşlarına karşı çıkmalıyız. Türk, Kürt, Arap demeden Ortadoğu işçileri olarak birleşsek, cehennem dönen Ortadoğu’daki savaşı durdurabilir ve kalıcı bir barışın yolunu açabiliriz. İşte o zaman hiçbir halk ezilmeyecek, insanlar evini barkını terk edip yollara dökülmek ve ölmek zorunda kalmayacak. ■

Metal Sürecinden Doğru Dersler Çıkarmak

13 Eylülde Arçelik-LG direnişçilerini ziyaret eden işten atılmış Enpay işçileri, metal sektöründe onlarca fabrikayı sarsan mücadelelerinin deneyimlerini paylaştılar. Bir Enpay işçisi, patronların işçileri yenilgiye uğratmak için tüm işyerlerinde hep aynı yöntemleri kullandığını belirtti. “Bir hamleden sonra hangi hamlenin, hangi saldırının geleceğini aslında bilebilirdik. Çünkü patronlar hep böyle yapmışlar, yapıyorlar. İş durdurmamıza neden olacak şekilde uyguladıkları baskı, öncü işçileri işten çıkarmaları, işçilerin birliğini dağıtmak için attıkları adımlar her işyerinde sırasıyla aynıydı.” Aslında bu sözler patronların ne kadar örgütlü olduğunu gösteriyor. Çünkü onlar tek tek kişiler olarak değil bir sınıf olarak hareket ediyorlar. İşçileri tek tek insanlar olarak değil, kendi sınıflarının karşısındaki düşman sınıf olarak görüyor, kişilerle değil bir sınıfla mücadele ediyorlar. Fakat örgütsüz ve deneyimsiz işçiler, kendilerinin karşısında işçileri sömürerek ayakta duran düşman bir sınıf olduğunu, sermaye sınıfını göremiyorlar.

Arçelik-LG işçileri, mücadelelerinin daha başında işyerindeki müdürlerden biri olan “Ahmet Bey”in verdiği sözlere inandılar. Ahmet Bey, “babaydı” ve işçilerin tüm taleplerinin makul olduğunu, kabul edileceğini söylüyordu. Tüm işçilerin ve kameraların önünde “sizin güveneniz benim” dediğinde işçiler onu coşkuyla alkışladılar. Elbette “Ahmet Bey” ve Koç Holding işçilerin hiçbir talebini karşılamadı. 173 Arçelik-LG işçisi işten atıldı. Aradan aylar geçtikten sonra, Ankara’daki ORS fabrikasının patronu da Türk Metal’den istifa eden işçileri cezalandırmak için harekete geçti. İşçiler fabrika önüne döküldüklerinde orada da bir “Ahmet Bey” vardı. ORS’un patronuydu. İşçiler aynı şekilde teşekkürlerini sunuyorlardı “Ahmet Bey”e. Arçelik-LG işçileri, kendi aralarında yaptıkları sohbetlerde şöyle diyorlardı: “Aman ha, Ahmet Bey’in sözüne de ‘Ahmet Beylerin’ sözüne de kanmayın. Bir arada durun ve mücadelenize sahip çıkın.” Ama ne yazık ki ORS işçileri “Ahmet Bey”e güvendiler. Oysa **işçiler Ahmet Bey’e değil, sadece kendi örgütlü güçlerine güvenmeliydiler.**

Sermaye sınıfının en güçlü örgütlerinden biri olan işçi düşmanı MESS, işçilere karşı büyük bir saldırı dalgasını

yükseltiyor. **İşçilerin günler, haftalar süren eylemlerine sahne olmuş işyerlerine yeniden Türk Metal’i sokmak istiyor.** Bunu “Ahmet Beyler” eliyle yapıyor ama “Ahmet Beyler”in kişisel yöntemleri ile değil **kendi sınıfının çıkarları ışığında, kendi sınıfının ince ele-nip sık dokunmuş yöntemleriyle yapıyor.** Patronlar işçileri sömürmeyi, ezmeyi, baskı altında tutmayı, bölüp parçalamayı çok iyi biliyorlar. İşçi mücadelelerini bastırıp yok etmeyi çok iyi biliyorlar. MESS’in saldırı atakları altında kalan işçilerse, tam anlamıyla örgütlü davranamıyor ve doğru tutum alamıyorlar. **Patronlar sınıfının karşısına örgütlü, deneyimli, bilinçli işçiler olarak dikilemiyorlar.** Tek tek işçiler, tek tek işyerleri olarak hareket ediyorlar. Oysa bu yöntemle verilen mücadele sonuç vermiyor; MESS’i, Türk Metal’i dize getirmeye yetmiyor.

Pek çok işyerinde metal işçileri, patronlara, “biz sadece Türk Metal’den istifa etmek istedik, sizinle bir sorunumuz yok” dediler. “Ahmet Beylere” teşekkür ettiler. Patronların bu konuda tarafsız olabileceğine inandılar. Karşılarında MESS’iyle, Türk Metal’iyle, hükümetiyle, medyasıyla, polisiyle kapitalist sınıfın olduğunu bilince çıkaramadılar. Sermayeyi temsil eden kişilerin, işveren sözcülerinin vicdanlarıyla hareket edebileceğini, haklı durumda olan işçileri ekmeklerinden etmeyeceklerini zannettiler. **Oysa sermaye sahiplerinin vicdanı da dini de imanı da insanlığı da o sermayeyi büyütme içindir.** Elbette işçiler bu gerçeği fark etmeli ve mücadele yoluna öyle devam etmelidirler.

İşçiler ne zaman ki bir sınıfın parçası olduklarını kavrar, tek tek işçiler, tek tek işyerleri olarak davranmaktan vazgeçer ve birlikte mücadele verirler, işte o zaman patronların karşısında büyük bir güç olurlar. O zaman **sınıf bilinçli işçiler** olurlar. Kısacası, birlik, örgütlülük ve dayanışma, işçilere güç, güven, bilinç ve kararlılık verir. İşte bu, sadece emeği sömürülen işçiler olmaktan çıkıp dünyayı değiştirecek “işçi sınıfı” olmanın ilk adımıdır. Metal işçilerinin mücadelesi çıkarılmayı bekleyen pek çok dersle dolu. Doğru dersler çıkarabilmek bu ilk adımı atmamakla başlıyor. ■

HEMA'da 500 Maden İşçisi Grevde

Hattat Holding'e ait Zonguldak Ereğli ve Bartın Amasra'daki HEMA A.Ş. maden ocaklarında, patron ile Genel Maden İşçileri Sendikası (GMİS) arasında devam eden toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamadı ve 500 işçi 2 Eylülde greve çıktı. 11 Eylülde TTK'ya bağlı Karadon, Armutçuk, Kozlu, Üzülmez, Merkez'den gelen işçiler; Amasra Müessesesi işçileriyle MTA işçilerinin de katılımıyla bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdiler. HEMA Tarlaağzı İşletme Müdürlüğü önünde toplanan kalabalık, yüzlerce araçtan oluşan konvoyla TTK Amasra Müdürlüğü önüne hareket etti. Sayısı gittikçe artan kalabalıkla basın açıklaması adeta mitinge dönüştü.

Buradan Amasra Madenci Anıtı önüne sloganlarla yürüyüşe geçildi. Kortej Amasra halkı tarafından alkışlarla karşılandı. GMİS Genel Sekreteri Hakkı Arslan, yaptığı konuşmada, 11 Eylül 2014'te çıkan yasa gereği maden

işçilerine çift asgari ücret ödemesinin sadece ilk ay gerçekleştiğini, sonraki aylarda ödenen çift asgari ücretin maaşlardan kesilmeye başladığını, mücadelenin de bu nedenle başladığını hatırlattı. Şirketin haksız uygulamasına karşı açtıkları davayı kazandıklarını anlatan Arslan, "Mahkeme kararına rağmen hâlâ işçilerimize iki asgari ücret ödemeyen Hattat Holding yönetim kurulu bu kararından vazgeçinceye kadar, maaş bordolarımızda çift asgari ücret ve sosyal haklarımızın yazıldığını görünceye kadar grevi sürdüreceğiz" dedi.

Arslan'dan sonra konuşan GMİS Genel Başkanı Ahmet Demirci "Biz, yasada açıkça ifade edildiği gibi yerraltında çalışan arkadaşlarımızın en düşük ücretinin iki asgari ücret olmasını istiyoruz. Yerüstünde çalışan arkadaşlarımız için de taleplerimiz son derece açık ve nettir. Gelin bu süreci daha fazla uzatmayın. Yan yollara sapmayın. Bu gidişatın size bir yararı olmaz" dedi. Konuşmaların ardından eylem sonra erdi. ■

ORS'de Grev Sona Erdi

Ankara Polatlı'da üretim yapan Ortadoğu Rulman Sanayi'de çalışan 1600 işçinin tamamına yakını Türk Metal'den istifa ettiler ve kendi temsilcilerini seçtiler. Patron işçileri çeşitli bahanelerle oyaladı ve işçilerin taleplerini kabul edeceğini söyledi. Temmuzda fabrikanın 1 aylık bakıma girmesiyle bütün işçiler izne çıkarıldı. Dönüşlerinde patronun tutumu değişti. Patron işçilerin hazırladığı protokolü tanımadı ve tek taraflı bir protokol hazırlayarak işçilerin imzalamasını istedi. ORS sözcüleri bu dayatmayı kabul etmediler. Patron "istemeyen çeker gider" dedi ve sözcüleri işten çıkardı. Bunun üzerine işçiler üretimi durdurup topluca istifa ettiler. İstifaların kabul edilmemesi üzerine işçilerin eylemi fiili olarak greve dönüştü. 177 işçinin işten çıkarıldığı açıklandı.

Patron, Türk Metal ve jandarma işbirliği ile işçilerin iradesi kırılmak istendi. İşyeri önünde haklarının tanınması için mücadele eden işçilere, dayanışma için ziyaretlerine gelen ailelere ve çocuklara jandarma gazla, copla, plastik mermiyle, boyalı suyla saldırdı. Saldırıda yaralanan ve fenalaşanlar oldu. Ancak bu saldırı işçilerin direncini kıramadı. 10 Eylülde yapılan görüşmelerde sağlanan anlaş-

maya göre 177 işçiden 147'si işe geri alındı ve 8 maddelik bir protokol imzalandı. Protokole göre ORS yönetimi işçilerin sendika seçme hakkına saygı duyacak, fiili grev nedeniyle hiçbir işçiye yasal işlem yapılmayacak.

Aralarında işçi sözcülerinin bir kısmının da olduğu 33 işçi işten çıkarılmış oldu. Türk Metal çetesi öncü işçilerin dışarıda kalmasını fırsat bilip önümüzdeki günlerde yeniden saldırıya geçebilir. Metal işçilerinin Bursa'da başlayıp yayılan mücadelesi, işçilerin Türk Metal ve MESS karşısında deneyimsiz olduğunu ortaya koymuştu. ORS'de de bu durum etkili olmuştur. İşçilerin gerçek anlamda iş örgütlülüklerini sağlam kuramamaları, geçmişin mücadele deneyimlerini bilmemeleri; son derece örgütlü davranan MESS-patron-Türk Metal karşısında ne yapacaklarını tam olarak bilememeleri bugünkü sonuçta etkili olmuştur. Ancak şurası kesin ki, metal işçileri giriştikleri mücadele sayesinde büyük bir deneyim kazanmışlardır. Şimdi sıra ORS işçilerinin örgütlülük ve bilinç düzeyini yükseltmektir. Bu süreçte, işten atılan işçilere de büyük rol düşecektir. Önümüzdeki dönemde saldırıya geçen ORS patronu, karşısında çok daha örgütlü, bilinçli, ne yapacağını bilen, işten atılan arkadaşlarıyla bağlarını kopartmamış ve onlara sahip çıkan bir işçi kitlesi bulmalıdır. ■

Arçelik-LG'de Direniş Devam Ediyor

Arçelik-LG işçilerinin fabrika önünde direnişi devam ediyor. Direnişçi işçiler, vardiya çıkışlarında siren ve anonslarla içeriye seslerini duyuruyorlar. Gebze Organize Sanayi Bölgesi ve Şekerpınar işçilerine direnişlerini anlatıyorlar. Arçelik-LG işçileri diğer direnişlere de destek veriyorlar ve sınıf dayanışmasını yükseltiyorlar. Pamsan'da direnişte olan işçiler, işten atılan Enpay işçileri ve IFF işçileri de Arçelik-LG işçilerine dayanışma ziyaretleri gerçekleştirdiler. Ziyaretlerde işçiler mücadele süreçlerinde edindikleri deneyimleri birbirleriyle paylaşıyorlar. Direnişçi işçiler, direniş alanını da mücadele okuluna dönüştürmüş durumdadır. İşçi sınıfının mücadele tarihine ilişkin eğitimler yapıyor, bu konuda filmler izliyor ve tartışmalar yürütüyorlar. ■

Pamsan'da İşçiler Direnişte

Tuzla Deri Sanayi'de bulunan havalandırma üretimi yapan Pamsan'da işçiler, alacakları için başlattıkları direnişlerini 14 Ağustostan bu yana sürdürüyorlar. İşçiler, 4 yıldır ücretlerini gecikmeli olarak alabiliyorlardı, son 3 ayda ise hiç alamadılar. Ödenmeyen ücretlerini ve kıdem tazminatlarını alabilmek için direnişe çıkan işçileri, ÜİD-DER yalnız bırakmıyor. Daha önce hiçbir mücadele deneyimi yaşamamış olan işçilere, ÜİD-DER'li işçiler yaşadıkları deneyimleri aktarıyorlar. Pamsan işçileri, Arçelik-LG gibi diğer fabrikalarda direnişlerini sürdüren işçileri de ziyaret ederek dayanışmalarını sunuyor, deneyim alışverişi yapıyorlar. Pamsan işçileri, Tuzla Deri Sanayi'ndeki servis güzergâhlarında bildiri dağıtarak seslerini başka işçilere de duyuruyorlar. ■

IFF İşçileri Sendikal Haklarını İstiyorlar!

Gebze Organize Sanayi Bölgesinde (GOSB) IFF Aroma ve Esans fabrikası yönetimi, işçilerin sendikalaşma hakkını gasp ediyor. Çalışma koşullarının düzeltilmesi, iş güvencesi ve ücretlerinin yükseltilmesi için Tek Gıda-İş Sendikasında örgütlenen işçiler, çoğunluğu sağlamlarına rağmen sendikal haklarını tanımayan patronun işten atma saldırısıyla karşılaştılar. IFF yöneticileri, 20 işçiyi "verimsizlik" gerekçeleriyle işten çıkardılar. Asıl gerekçe ise işçilerin sendikalaşmasıdır. İşten atılan işçiler, fabrika önünde direnişe geçtiler.

Dayanışma ziyaretinde bulunan ÜİD-DER'e mücadeleleriyle ilgili açıklamalar yapan IFF işçileri, birlik ve beraberlik içinde haklarını alacaklarını söylüyor, GOSB içindeki işçileri de kendileriyle dayanışmaya davet ediyorlar. Sendikalı olarak çalışmak istemenin suç olmadığı-

nı ve işten atılma gerekçesi sayılamayacağını dile getiren işçiler, "bu yola baş koyduk, ekmeğimizden, aşımızdan vazgeçmeyeceğiz" dediler. IFF yönetimi ayak oyunları ile direnişi kırmaya çalışıyor. 13 Eylülde ücretli izin ilan ederek fabrikayı boşalttı, gece de çevik kuvveti içeri soktu. Sabah vardiyasına gelen işçiler polisle karşılaştılar. Gelen işçilerden sadece 6'sı içeri alındı. Gerisi dışarı çıkartıldı. Bunun üzerine içeri alınan işçiler çalışmayı kabul etmediler. Direnişçi IFF işçileri "Açlıktan ölmeyiz biz bu yoldan dönmeyiz" sloganıyla fabrika yönetimine kararlı olduklarını haykırdılar. ■

Haksız Savaşın İşçileri Bölmesine Geçit Vermeyelim!

AKP'nin "çözüm süreci"ni rafa kaldırması ve haksız savaşı tırmandırmasıyla, Türk ve Kürt gençlerin tekrardan cenazeleri gelmeye başladı. Bizzat hükümet eliyle gerçekleştirilen milliyetçi kışkırtmalardan dolayı, ülke genelinde Kürt halkına karşı saldırılar arttı. Kimi zaman sadece esmer olduğu için Kürt olmayanlar bile linç girişimlerine hedef oldular. Ankara Beypazarı'nda ve Karadeniz kentlerinde mevsimlik tarım işçileri sadece Kürt oldukları için linç edilmek istendiler. Bu provokasyonların tamamı, yalanlarla galeyana getirilen kalabalıklar tarafından gerçekleştirildi.

Bolu'nun Mudurnu ilçesine bağlı Taşkesti beldesinde Kürt inşaat işçileri 13 Eylülde linç edilmek istendi. Türk bayraklı araçlarıyla dolaşan bir grup, bir okulun inşaatında çalışan Kürt işçilere laf attı ve tartışma meydana geldi. Türk bayraklı grup, Kürt işçilerin bayrak yaktıkları yalanıyla ortalığı karıştırmaya başladı. Kısa sürede inşaatın etrafında toplanan ve tüm çıkışları kapatan yüzlerce kişi, inşaatı işçilerle birlikte yakmak istedi. Olay yerine gelen Vali ve jandarma ekipleri "gerekeni biz yaparız" diyerek grubu sakinleştirmeye çalıştılar. Ancak güruh ısrarla işçilerin kendilerine verilmesini istedi. Amaçları Kürt işçileri katletmekti. Çatıya saklanan işçilerin eşyaları, binaya giren bir grup tarafından dışarı atıldı. Jandarma tarafından

dışarı çıkarılan Kürt işçiler, zırhlı araçla bölgeden uzaklaştırıldılar. Fakat, ırkçı saldırgan grubu dağıtmak için ne gaz atıldı, ne su sıkıldı. İnşaata girip Kürt işçileri öldürmek isteyen gruptan kimse gözaltına alınmadı.

İnşaatla birlikte işçileri yakmaya kalkmak, tam bir göz dönmüşlüktür. **Bir yandan kardeşlikten bahseden hükümet, öte taraftan Kürt halkına karşı yapılan saldırılara göz yumarak bu saldırıları desteklediğini ortaya koymaktadır.** Bu tür saldırılar Türk ve Kürt halkı arasındaki ilişkiye zarar vermektedir. Daha da önemlisi, bu tür saldırılar ile Türk ve Kürt işçilerin arasındaki bağlar kopartılmak isteniyor. Unutmayalım; düşmanlaştırılan işçilerin bir araya gelmemesi yalnızca patronlara hizmet eder. Oysa Türk Kürt demeden işçiler bir sınıftır ve onların karşısında patronlar vardır; hükümetler ise patronlara hizmet etmektedir. Meselâ 6-7 Eylül tarihlerinde Ankara'da hakları için mücadele eden ORS işçilerine, ailelerine ve çocuklarına jandarmanın saldırması, gazla, copla dağıtması bu gerçeğin ifadesidir. Jandarma hükümetin emrindedir, hükümet ise patronların!

Milliyetçi kışkırtmaların işçileri bölmesine ve haksız savaşın işçilerin sorunlarının üzerini örtmesine izin vermeyelim. Türk ve Kürt işçileri olarak dayanışmayı ve kardeşliği büyütelim! ■

Bolu

Zengin Olan Neden “Şehit” Olmaz?

Hayatını kaybeden askerin annesi Cennet Özata, oğlunu ne zor şartlarda büyüttüğünü, ne kadar yoksul olduklarını anlatırken yanındaki görevli kadın astsubay, “Teyzem bilmem mi? Zengin olan asker olur mu? Olmaz. Zengin olan asker de olmaz, şehit de olmaz” demişti.

Kadın astsubayın sarf ettiği bu sözler, aslında temel bir gerçeği yansıtıyor. **Kapitalist kâr düzeninde emekçi bir ailenin çocuğu sermaye açısından öncelikle genç ve ucuz işgücü demektir.** Bu sistemde sermayenin sahibi ya da yöneticisi olmayan insanlar, sermayenin çıkarları için fabrikada bir makine parçasına, sömürü aracı ya da cepheye kullanılacak bir yeme dönüştürülürler.

Sermaye yoksulu nasıl işyerlerinde üretim için araç olarak kullanıyorsa, ordu içerisinde alt rütbeliler ve erler de basit birer araç haline gelirler. Sermayesi olmayan kişi, ekonomik zorunluluk yüzünden başkasına ait bir işyerinde “emir altında” çalışmak zorunda kalır. Bu düzende ordunun ana gövdesini ise hem ekonomik zorunluluk yüzünden profesyonel asker olmuş maaşlı personel, hem de yasa zoruyla askerlik yaptırılan gençler oluşturur. Üst rütbeliler ise tıpkı sermaye sahipleri gibi kendilerini ülkenin de sahibi olarak görürler.

İşçinin işgücünü satmaktan başka çaresi yoktur. Bu yüzden, işçilik ekonomik zora, askerlik yasal zora dayanır. Ancak her iki yerde de sermaye, emri altına aldığı insanları motive etmek için çeşitli yöntemler geliştirmiştir. Ödül-ceza sistemleri insanları verimli ve itaatkâr kölelere dönüştürmeyi amaçlar. Meselâ **iş cinayetlerinde can verenler nasıl emekçi insanların çocuklarıysa, savaşa sürülenler de yine emekçi sınıfların çocuklarıdır.** İşyerlerinde de orduda da yoksullar, sermayenin çıkarı için ölüme yollanırlar. Ne büyük patronlar iş kazası geçirir, ne de savaşta generaller ya da patronlar ölür.

İş cinayetlerinin ardından “kaza” diyerek sorumluluklarını geçiştirmeye çalışan egemenler, “kader” veya “fitrat” gibi dini kavramları bile kendi çıkarlarına alet edecek kadar ahlâksızdırlar. Halkın inancı istismar edilerek

iş kazalarının sebeplerinin sorgulanması, işçiler ölürken sermayenin büyüdüğü gerçeğinin görülmesi engellenmek istenir.

Savaşlarda gerçekleşen ölümlerin sorgulanmaması için çok yönlü bir propaganda mekanizması işletilir. Toplumun algılarını yöneten, düşünme yetisini felçleştirilen bir psikolojik savaş yürütülerek toplum savaşa hazırlanır. Savaş asla sorgulanmamalıdır. Çünkü savaşın sorgulanması egemenlerin çıkarlarının da sorgulanması demektir.

Egemenler toplumun zihninde “düşman” yaratır. “Düşmana” karşı öyle bir kin ve nefret pompalanır ki, insanlar kendilerine düşman olarak gösterilen kesimin ne söylediğini bile dinleyemeyecek, duyamayacak, algılayamayacak hale gelir. Söz konusu düşmana karşı savaş kutsallaştırılır. Toplumda öyle bir psikoloji yaratılır ki “düşmanlar” insan değil, öldürülmesi gereken yaratıklar gibi görünür.

İktidar sahipleri, kendi çıkarları için yoksul çocuklarını savaşa, yani ölmeye ve öldürmeye gönderirken, askerleri, ailelerini ve toplumu söz konusu savaşa mutlaka ikna etmelidirler. Savaş karşıtı tüm sesler susturulur; barış isteyenler “terörist” ve “düşman” ilan edilir ve hedef haline getirilirler.

İktidar sahipleri, savaşı ve ölümleri kendileri için siyasi rantta çevirecek kadar zalimdirler. Ölen askerlerin ardından timsah gözyaşı dökerken, siyasi desteğin ne kadar arttığının hesabını yaparlar. Yoksulları ise, “şehitlik” söylemiyle uyutmaya, yanlarında koruma ordusu varken “ben de şehit olmak istiyorum” gibi sözlerle aldatmaya çalışırlar.

Yoksul emekçi çocuğu, onu bin bir çileyle büyüten anne babaları için, vatan koruyacak fedai, feda edilecek eşya değil, vatanın ta kendisidir, yaşama sebebidir. Ama ne yazık ki, işçi sınıfı örgütsüz olduğu sürece egemenlerin savaşlarının veya iş cinayetlerinin kurbanı, sömürü aracı olmaya devam edecektir. Artık bu gidişata bir dur demeli, yoksulları ölüme gönderenlerden hesap sormalıyız. ■

Avrupa'da Göçmenlerle Dayanışma Eylemleri

Kapitalist sistemin yol açtığı kriz ve savaş tüm dünyada etkili oluyor. 2008'den bu yana Avrupalı hükümetler kemer sıkma programlarıyla kamu harcamalarında kesintiler yaptılar, emeklilik yaşını ve iş saatlerini yükselttiler, ücretleri düşürdüler. Patronlar ise, fabrikaları kapatıp ucuz işgücü cenneti olan Asya, Afrika ülkelerine taşıyorlar. Avrupa'da işsizlik, umutsuzluk ve huzursuzluk artıyor. Tam da bu ortamda Ortadoğu ve Afrika'dan dalgalar halinde göçmenler, daha iyi bir yaşam umuduyla Avrupa'ya ulaşmaya çalışıyorlar. Sermayenin hizmetindeki Avrupalı hükümetler, göçmenleri hedef göstererek işsizliğin, düşük ücretlerin ve toplumdaki huzursuzluğun üzerini örtmeye çalışıyorlar. Buna kanıp göçmenlere düşman olanlar da var. Ancak örgütlü ve bilinçli işçiler, patronların ve hükümetlerin milliyetçi kışkırtmalarına karşı çıkıp göçmenlere/mültecilere sahip çıkıyorlar. Nitekim Avrupa'nın birçok kentinde, geçtiğimiz günlerde on binlerce işçi göçmenlere/mültecilere sahip çıkılması ve kapıların açılması için gösteriler yaptılar. Böylece işçi sınıfının uluslararası dayanışmasının anlamlı örneklerinden birini de sergilediler.

Avrupa'da on binler mültecilere sahip çıktı

12 Eylülde İspanya, Fransa, Almanya ve İngiltere gibi Avrupa ülkelerinde mültecilerle dayanışma amacıyla kitlesel mitingler gerçekleştirildi. Danimarka ve İngiltere başkentlerinde on binlerce işçi hükümetlerin göçmen karşıtı yaklaşımlarını protesto etti.

Danimarka'da, hükümetin, Avrupa Birliği Komisyonu'nun 160 bin mültecinin Avrupa ülkeleri arasında paylaşılması teklifini kabul etmeyeceğini açıklaması üzerine on binlerin bir araya geldiği gösteriler gerçekleştirildi. 30 bin kişi Kopenhag'taki parlamento binası önünde, "Mülteciler Aramıza Hoş Geldiniz!" yazılı pankartın arkasında bir araya geldi. Eylemciler, ayrıca hükümetin emperyalist koalisyonda görev yapmak üzere Ortadoğu'ya yeni savaş uçakları gönderme planını da protesto ettiler. "Danimarka'nın Savaşa Katkısını Durdur", "Yeni Uçaklara Hayır" yazılı dövizler taşındı ve hükümeti teşhir eden sloganlar atıldı.

Aynı anda Londra'da da toplanan on binlerce emekçi, hükümete Suriyeli mültecilere daha fazla yardım etmele-

ri çağrısında bulundu. Binlerce insan, Başbakan David Cameron'un ofisi önüne yürüdü. Londralı emekçiler, "Sınırları Açın", "Boğulmaları Durdurun", "Mülteciler İçeri, Muhafazakâr Partililer (Toriler/iktidar partisi) Dışarı", "Göçmen Değil, Önce İnsan", "Suriye'yi Bombalamayı Durdurun", "Cameron'a Söyleyin, Mülteciler Hoş Geldi", "İnsan Olmak Yasadışı Değil" sloganlarını haykırdılar. Mültecilerle Dayanışma Platformu'nun düzenlediği yürüyüşe Uluslararası Af Örgütü, Mülteci Konseyi, Suriye'yle Dayanışma Hareketi, Irkçılık İçin Harekete Geç, Savaşa Hayır Koalisyonu gibi ülkenin önde gelen demokratik kitlesel örgütleri başta olmak üzere birçok sendika destek verdi.

İrlanda, Macaristan ve Hollanda'da da binlerce insan, mültecilerle dayanışma eylemleri gerçekleştirdi. İspanya'da da Madrid, Barselona, Valensiya, Malaga gibi pek çok büyük kentte emekçiler bir araya geldiler. Geçtiğimiz günlerde İspanya hükümeti, AB Komisyonu'nun teklif ettiği 15 bin mülteciyi kabul edeceklerini açıklamıştı.

14 Eylülde 28 Avrupa ülkesinin liderleri göçmenlik krizini görüştükleri bir toplantıda bir araya geldiler. Kapitalist liderlerin gerçekleştirdiği bu toplantı öncesinde, pek çok Avrupa ülkesinde eş zamanlı olarak yapılan eylemler,

mültecilerle dayanışma ve hükümetlere basınç bindirme açısından oldukça anlamlıdır. Bu eylemler aynı zamanda işçi-emekçilerin uluslararası sınıf dayanışması duygusunun bir ifadesidir. Bu gösteriler, “Hıristiyan Avrupa mültecilere/göçmenlere sahip çıkmıyor” diyenlere de bir yanıtıdır. Mesele Müslümanlık ya da Hıristiyanlık meselesi değildir. Mesele sınıflar arası bir sorundur. Avrupa’nın egemenleri mültecilere sahip çıkmazken, Avrupa’nın işçileri, emekçileri savaşa karşı çıkmakta ve mültecilere kapıların açılması için gösteriler yapmaktadırlar. Ayrıca gerçekleştirilen eylemlerde sadece göçmenlik sorunu değil, Ortadoğu’da yürüyen emperyalist savaşa da dikkat çekilmesi önemlidir.

Hindistan’da milyonlar meydanlara aktı

On milyonlarca işçi 2 Eylülde Hindistan’da meydanlara aktı. Sendikaların bir günlük genel grev kararı ile iş durduran yaklaşık 150 milyon işçi, hükümetin iş kanununda yapmak istediği işçi düşmanı değişiklikleri protesto etti. Greve, ülke çapında taşıma, maden, kamu sektörü gibi pek çok sektörden işçi katıldı. Otel, eğitim, finans, telekom çalışanları da yürüyüşlerde yerlerini aldılar. Mağazalar ve oteller de kapalı kaldı.

İşçiler, hükümetin planlarının devreye sokulmasıyla sendikal örgütlenmenin daha da zorlaşacağını, ekonomik eşitsizliğin artacağını söylüyorlar. İşçiler, özelleştirmelere son verilmesini ve iş koşullarının iyileştirilmesini istiyorlar. Maden İşçileri Federasyonu Sekreteri Deepak Mishra, “Modi hükümetinin 16 aylık iktidarı, işçi sınıfı için büyük bir düş kırıklığı oldu. Kapitalistler işçi sınıfını sömürüyor. Hükümet ise işçi sınıfına gerekli önemi vermiyor” dedi.

Hükümet, grevin ulusal çıkarlara ters düştüğünü söyleyerek işçileri greve çıkmaktan alıkoymaya çalıştı. Ancak işçiler, hükümetin bu çabalarını boşa çıkardılar. Hindistan, en hızlı büyüyen ekonomiler arasında yer alıyor ve sermayedarlar için ucuz işgücü cenneti olarak görülüyor. Ama işçiler artık yarattıkları zenginlikten paylarını istiyorlar. Kapitalistler sermayelerini büyütürken, işçiler sefalet

koşullarında yaşamaya mahkûm olmayacaklarını haykırıyorlar.

Şili’de Codelco maden işçilerinin eylemi

Sözleşmeli maden işçileri, devlete ait olan dev bakır şirketi Codelco’ya girişleri engellediler. 9 Eylülde gerçekleştirilen eylemde işçiler, sözleşmelerinde değişiklik istediler, ücretlerinin ve çalışma koşullarının iyileştirilmesini talep ettiler.

Codelco, işçilere defalarca sendika karşıtı saldırıların son bulacağını söyledi. Fakat şirket, verdiği sözleri yerine getirmiyor ve Temmuzdan beri devam eden bu görüşmeleri çıkmaza sürüklüyor. Temmuz ayında gerçekleştirilen protestolar sırasında pek çok maden işgal edilmiş ve bir işçi polis tarafından katledilmişti.

Brezilya’da otomotiv grevleri

Son haftalarda kitlesel işten atmaların olduğu Brezilya’da otomotiv işçileri grevlerle, patronlara karşılık veriyorlar. Sao Bernardo kentinde bulunan Ford fabrikası, 200 işçinin işten çıkarılacağını duyurdu. Bunun üzerine 4300 işçi 10 Eylülde iş durdurdu.

Brezilya’da ilk otomotiv grevi, Ağustosta General Motors’un 800 işçiyi işten çıkarmasının ardından gerçekleşmişti. GM işçilerinin grevi, firmanın atılan işçilerin kalıcı olarak değil geçici olarak işten çıkarıldığı şeklinde karar değişikliği ile 14 gün sonra sonlanmıştı.

Volkswagen işçileri ise 10 gün süren grevlerinin ardından, işten atılan 50 arkadaşlarının işe geri alınmalarını sağladılar.

Sao Bernardo’da bulunan Mercedes-Benz, 1500 işçinin kalıcı olarak işten çıkarılacağını açıkladı. Bu karar üzerine işçiler, 24 Ağustosta greve çıktılar. Mayıs ayında 500 işçi işten çıkarılmıştı. Mercedes-Benz yönetimi 31 Ağustosta işten atmaların iptal edildiğini açıklamak zorunda kaldı. ■

Meslek Lisesi Sayısı ve Meslek Liseli Sömürüsü Artıyor

Meslek liselerinin sayısı her geçen yıl hızla artıyor. 2000’li yıllarla birlikte patron-devlet işbirliği ile mesleki ve teknik ortaöğretimin ağırlığının artırılması politikasına başlandı. 2002’de meslek yüksekokullarına sınavsız geçiş uygulaması getirildi, 2009’da ise üniversiteye girişte katsayı uygulaması kaldırıldı. Koç Grubu’nun 2006 yılında MEB işbirliğiyle yürüttüğü “Meslek Lisesi Memelet Meselesi” projesi de yine bu politikanın bir parçası oldu. 2014-2018 yıllarını kapsayan Türkiye Mesleki ve Teknik Eğitim Strateji Belgesi ve Eylem Planı ile devlet ve patronlar işbirliği yaparak özel sektörün ihtiyaçlarını karşılayacak meslek liseleri konusunda anlaşılabilir. Tüm bu politikalar neticesinde meslek liseleri ve bu liselerde okuyan öğrenci sayısı hızla arttı. 2012 yılında uygulamaya konulan 4+4+4 sistemi ile meslek liselilerin daha yoğun sömürüsünün önü açıldı. 2014-2015 eğitim yılı döneminde mesleki ve teknik liselerin toplam liseler içerisindeki payı %54’lere ulaştı.

Meslek liselerini tercih eden öğrencilerin çok büyük bir bölümünün işçi ailelerinin çocukları olduğu görülüyor. Ailelerin gelir düzeyi, öğrencilerin seçtikleri okulları büyük ölçüde belirliyor. Gelir durumu ortalamasının üzerinde olan ailelerden gelen gençler Anadolu liselerine, düşük gelirli ailelerin çocukları ise meslek liselerine yöneliyor.

Yani işçi ailelerin çocukları meslek liselerine yönelerek daha küçük yaşlarda çalışmaya ve işçi sınıfının bir parçası olmaya başlıyorlar.

Patronlar, ulusal ve uluslararası rekabette ucuz işgücünün ne denli önemli bir avantaj olduğunu bilerek genç işçi-öğrencilere özellikle önem veriyorlar. Çünkü **patronlar için stajyer ve genç işçiler ucuz işgücünün temel kaynağını oluşturuyor**. Stajyer işçiler, mesleki eğitim ve deneyim kazanmak için staja başladıkları fabrikalarda her türlü işi yapıyor ve çoğunlukla kötü muameleye maruz kalıyorlar. Bazı öğrencilere staj ücreti verilmiyor, birçok öğrenci ise iş güvenliği önlemleri alınmadığı için fabrikalarda can veriyor. Okul müdürleri stajyer işçilere adeta patron gibi davranıyor, dışarıdan alınan işler okul atölyelerinde öğrencilere yaptırılıyor. Meslek liselerinde alınan eğitimin niteliği, staj süresi, düşük ücretler ve iş güvenliği önlemlerinin ihmal edilmesi neredeyse tüm stajyer işçilerin ortak sorunları. 2015-2016 eğitim yılı yaklaşırken, bu sorunlar katmerli bir şekilde artarak stajyer ve genç işçileri etkilemeye devam edecek.

Ailelerinin gelir durumuna göre, yani sınıfsal temele göre okullar daha fazla ayrışıyor. Pompalanan “**sınıf atlama**” ve “**bireysel kurtuluş**” hayalleri daha fazla durvara çarpıyor. İster meslek lisesi, ister yüksekokul, isterse üniversite mezunu olsun, işçi-emekçilerin çocukları okuldandan sonra fabrikanın yolunu tutuyorlar. En fazlasından eğitilmiş, diplomalı işçi oluyorlar. Kapitalist kâr düzeninde başka türlü de olamaz. Bu nedenle, boş hayallere kapılmadan, bir işçi olmanın bilinci ve onuruyla meslek liseliler onlara dayatılan koşullara karşı birleşmeliler. Meslek liselerinde daha şimdiden işçileşen öğrenciler, onlara dayatılan haksızlıkları ve angaryayı kabul etmemek için mücadele vermeliler. Şimdiden haklarını arayan meslek liseliler, yarın okul bitip de işe başladıklarında, onlara dayatılan ağır çalışma koşullarına ve düşük ücrete karşı daha iyi mücadele vermeyi öğrenmiş olacaklar. ■

Patronlar, ulusal ve uluslararası rekabette ucuz işgücünün ne denli önemli bir avantaj olduğunu bilerek genç işçi-öğrencilere özellikle önem veriyorlar. Çünkü patronlar için stajyer ve genç işçiler ucuz işgücünün temel kaynağını oluşturuyor.

Gıda İşçilerinin Sorunları ve Çözüm Yolu

■ Kurtköy'den bir gıda işçisi

Dünya işçi sınıfının bir bölümünü gıda işçileri oluşturuyor. Türkiye'de resmi verilere göre gıda sektöründe 580 bin civarında işçi çalışıyor. Ekmek, peynir, bisküvi, et, süt gibi nice gıda işçilerin emekleriyle sofralarımızı süslüyor. Ülker, Eti, Uno, Tamek, Sütaş gibi gıda şirketleri için tatlı kârlar anlamına gelen gıda üretimi işçiler için katmerli sorunlarla yüklüdür.

Gıda işçileri sofraya envai çeşit yiyeceği koymakta fakat sofradan aç kalkmaktadır. Çünkü çoğu gıda işçisi asgari ücret ile çalışmaktadır. Gıda fiyatları işçilik maliyeti nedeniyle yükselmüyor. Envai çeşit gıda ürünü üreten, işleyen işçiler ne acıdır ki bu ürünleri sofrasına koyamamaktadır. Üretenlerin ürettiklerini yiyememesi, tüketememesi sermaye düzeninin neden olduğu insanlık dışı bir durumdur.

Gıda işçileri toplum sağlığı için hijyen kurallarına uygun çalışmakta fakat **iş koşulları işçileri meslek hastalıklarına ve iş kazalarına maruz bırakmaktadır.** Patronlar gıda işçilerinin temizlik, sağlık, bakım konusunda son derece özenli olmalarını istemektedir. Buna rağmen örneğin kadın işçiler ağır kolileri kaldırmakta, seri üretim bel ve boyun ağrılarına neden olmakta, uzun süre ayakta çalışmak vücutta birçok rahatsızlığa yol açmaktadır. İşçiler ürettikleri ürün kadar değer görmemektedirler. Ağır koşullarda ve uzun saatler boyu çalışan işçiler kendi sağlıklarını kaybetmektedirler.

Gıda patronları holdingler kurmakta, tekelleşmekte ve uluslararası pazarlara açılmakta, fakat kazandıklarını işçilerle paylaşmaya yanaşmamaktadırlar. Ülker'de, Yörsan'da, Namet'te, Sütaş'ta, Coca Cola'da patronların sendika düşmanlığını birçok kez gördük, duyduk. TÜSİAD eski başkanlarından Muharrem Yılmaz'ın Sütaş'taki sendika düşmanlığını çok net gördük. Gıda patronları devletten kredi ve teşvik almakta, yasal ayrıcalıklardan faydalanmakta, işçilerin hak talep etmesini kabullenmemektedirler. Gıda patronları dernek, sendika gibi örgütler kurup örgütlenirken **işçilerin sendikaya üye olmama-**

ları için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Gıda işçileri sorunlarını çözmek için, ortak taleplerini hükümete ve patronlara kabul ettirmek için örgütlendiklerinde engellerle karşılaşmaktadırlar. **Türkiye'de gıda işçilerinin sadece %12'si sendika hakkından faydalanmaktadır.** Tek Gıda-İş, Öz Gıda-İş, Şeker-İş ve Gıda-İş gibi sendikalarda örgütlü işçi sayısı toplam 70 bin civarındadır. Bu sayının artmamasının, işçilerin ücret ve çalışma koşullarını iyileştirmemesinin nedeni sendikalaşmanın önündeki yasal ve fiili engellerdir. Barajlar, yasaklarla işçiler bu süreçte yıldırılmaya çalışılır. Yasal engellere patronların keyfi işten atma, taşeronlaştırma ve geçici işçi çalıştırmaları da eklenince sendikal örgütlenme daha en baştan bastırılmaya çalışılır. Gıda patronları çok iyi bilmektedirler ki, işçiler sendikalarda örgütlenip bilinçlendiğinde, korkularını yenip yeni haklar için mücadele ettiklerinde, tatlı kârlarından taviz vermek zorunda kalacaklardır.

Gıda patronları ne tür engeller çıkarırlarsa çıkarsınlar, hiçbir zaman gerçekleşmeyecek ne tür vaatlerde bulunurlarsa bulunsunlar bu devran böyle gitmeyecektir. Türkiye'de işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma gıdası mücadeleciler örgütlerinden, tabandaki birliklerinden gelmektedir. Açlık ve yoksulluk sınırının çok altında çalışan Türkiye işçi sınıfı, her türlü engeli parçalayarak kitlesel, militan ve örgütlü bir mücadeleyle sahneye çıkacaktır. ■

İşçilerin İçine Düştüğü Cendere!

■ Yenibosna'dan bir işçi

“İşte ne kadar güzel bir gün, mesai yok.” Bu sözleri geçen akşam mesaiye kalmayıp paydos saatinde işten çıkınca eve erken gitmenin verdiği mutlulukla kendi kendime söyledim. Yorucu iş temposunda, her geçen gün uzayan iş saatlerinde mesai kalmadığımızı sevinir olduğumuzun birkaç cümle ile özeti. Bu sadece bizim işyerinde değil, hemen hemen her işkolunda, yorucu iş temposundan bunalıp “bir an önce paydos olsun, bugün mesai olmasın da bir an önce eve gideyim” diyen işçilerin

dileği. Ama şunu da unutmayalım; ne yazık ki aldığımız ücretler yetmiyor. Ay sonuna kadar aldığımız ücreti yettirmek için de mesai gerekiyor. Çalışma saatlerimiz uzun ve yorucu, aldığımız ücretler az. Bu durumda biz işçiler mesai kalmadığımızı sevinmeli mi yoksa üzülmeli miyiz? İşçiler olarak bir cenderenin içine düşmüş durumdayız. Biz işçi sınıfı olarak patronlar sınıfının yarattığı bu cendereden bir tek şekilde kurtuluruz. O da örgütlü mücadeleyi yükselterek. Biz işçi sınıfı olarak şunun farkında olalım; **ÖRGÜTLÜYSEK HER ŞEYİZ, ÖRGÜTSÜZSEK HİÇBİR ŞEY!** ■

Fazla Çalışma Kalp Krizine Yol Açıyor

■ Kartal'dan bir işçi

Türkiye'de haftalık çalışma süresi 70-75 saate kadar çıkıyor. Çoğu işyerinde günlük çalışma süresi 12 saatten bile fazla. Aşırı çalışan işçilerin kalp krizine yakalanma riski de artıyor. Avrupa'da sağlık alanında yayın yapan The Lancet dergisi, fazla çalışmanın kalp krizi riskini arttırdığını ortaya koyan bir araştırma yayınladı. Araştırmanın sonuçlarına göre, haftalık çalışma süresi 55 saat ve daha uzun olan işçilerin, 35-40 saat olanlara göre kalp krizi geçirme riski yüzde 33 daha fazla.

The Lancet dergisinin yayınladığı sağlık raporu, Avrupa ülkeleri, ABD, Avustralya ve Türkiye'de toplam 603 bin 838 kadın ve erkek çalışan üzerinde, 7 yıl boyunca yapılan 25 araştırmanın sonuçlarını içeriyor. Risk analizinde sigara ve yüksek alkol tüketimi ile çalışma temposunun etkisi de hesaba katılmış. Buna göre,

- Haftada 41-48 saat çalışanlarda yüzde 10 olan kalp krizi riski, haftada 49-54 saat çalışanlarda yüzde 27'ye çıkıyor.
- Bu oran, haftada 55 saat ve daha fazla çalışanlarda yüzde 33'e yükseliyor.
- Haftalık çalışma saatlerinin uzunluğu koroner kalp hastalığı riskini yüzde 13 oranında artırıyor.

Araştırma sonuçları hakkında dergiye açıklamalarda bulunan İsveç Umea Üniversitesi'nden Urban Janlert, yasal düzenlemelerin uygulanmadığına dikkat çekerek

Türkiye'nin durumunu örnek verdi. Janlert, Türkiye'nin gelişmekte olan ülkeler arasında, en uzun çalışma saatlerine sahip ülke olduğunu söyledi. Türkiye'de haftada 50 saatten fazla çalışanların oranı yüzde 43. Hollanda'da ise bu oran yüzde 1'in altında.

Türkiye'de haftalık çalışma süresi İş Yasasına göre 45 saat. Ama bu sadece kâğıt üzerinde kalıyor. 2012'de DİSK/Sosyal-İş'in yaptığı bir araştırmaya göre,

- İşçilerin yüzde 17,4'ü haftada 50-60 saat
- Yüzde 19,5'i 60-71 saat,
- Yüzde 8'i ise 72 saatten fazla çalışıyor.

Bu rakamlara göre işçilerin yüzde 44,9'u haftalık 50 saatin üzerinde çalışıyor. TÜİK'in yayınladığı bir rapor, 2014 yılında kalp hastalıklarına bağlı ölümlerin oranının yüzde 40,6 olduğunu gösteriyor. Raporda her yıl sürekli bu oranın arttığına dikkat çekiliyor ama çalışma koşullarındaki kötüleşmenin bu orandaki rolüne değinilmiyor. Fakat verimliliğin artırılması adı altında artan çalışma temposu ve çalışma saatlerinin artışına paralel olarak kalp hastalıklarına bağlı ölümlerin artması dikkat çekiyor.

İş saatlerinin kısaltılması, ücretlerin yükseltilmesi için ÜİD-DER bir kampanya yürütüyor. İşçiler, uzun saatler boyunca, yorucu bir tempoyla çalışma dayatmasına karşı ÜİD-DER'in kampanyasına destek vermelidir. Sağlığımızı korumanın tek yolu budur: Mücadele etmek! ■

Bu Düzen İşçi Kaniyla Besleniyor

■ Gebze ÜİD-DER İSİG Komitesi'nden işçiler

ÜİD-DER Gebze İşçi Sağlığı ve Güvenliği Komitesi olarak iş kazası geçiren ve 4 parmağını kaybeden bir işçi abimizi evinde ziyaret ettik. Bir civata fabrikasında çalışan Hüseyin Abimizle ve ailesiyle iş kazaları, işçilerin sorunları ve mücadeleleri üzerine sohbet ettik.

57 yaşındaki Hüseyin Abi gündüz vardiyasında çalışırken, sol elinin 4 parmağını prese kaptırdığını, 2 aydır acı çektiğini anlattı. Patronların işçilere hiçbir değer vermediğini bu olay sonucunda çok açık gördüğünü söyledi. İşçilerin can güvenliğinin değil daha fazla üretimin ön planda olduğu fabrikada daha önce de iş kazaları yaşandığını söyledi. Hakkını iş mahkemesi yoluyla arayacağını belirten Hüseyin Usta, işçiler arasında birlik olsaydı bu ve buna benzer kazaların olmayacağını anlattı.

Hüseyin Usta'nın 3 çocuğu ve ev hanımı olan eşi üzüntülü. Bir işçi ailesi olarak geçim sorunlarıyla boğuşuyorlar. Hüseyin Usta "benim amacım, çocuklarımın, diğer işçi çocuklarının bu kazalarla, bu sorunlarla karşı karşıya gelmemesidir. Çocuklarımızı çok iyi eğitmeli ve örgütlemeliyiz, bunun için bütün işçiler birlik ve beraberlik içinde olmalıdır" dedi.

Tüm sanayi kollarında çalışan işçi kardeşlerimize ÜİD-DER İSİG Komitesi olarak çağırımız, iş kazalarının yüzde 99'unun önlenemez olduğu gerçeğini unutmuyarak bir an önce örgütlenmektir. Hüseyin Usta ilk değil son da olmayacak. Daha çok üretmek ve kazanmak hedefiyle işçileri çalıştıran patronların kendiliğinden bizim için önlem almalarını beklemek boş bir düşüncedir. Kendimizi, çocuklarımızı ve ailemizi korumak için iş kazalarına karşı ortak mücadeleye! ■

Fabrikada "5 Getir 50 Götür" Kampanyası

■ Sincan Organize'den ÜİD-DER'li işçiler

Firmalar arasında bir rekabet vardır. Her firma ürettiği ürünlerin kaliteli olduğunu söyler. Aslında üretilen ürünlerin kalite düzeyi hemen hemen aynıdır. Ürünlerinin piyasada daha çok satılabilmesi için burjuva medyaya reklamlar verirler. Örneğin, "Üç Al Bir Öde", "100 Liralık Alışverişe 30 Lira Bonus" gibi reklamlar yapıyor.

Çalıştığımız fabrikada buna benzer bir durum yaşanıyor. Patron fabrikaya işçi bulamadığından "5 Arkadaşını Getir 50 TL Götür" gibi bir kampanya başlattı. Böylece patron her işçiye 50 lira değer biçip nasıl kıymet verdiğini de göstermiş oldu. Bu kampanyanın asıl nedeni fabrikada çok sık işten çıkarma olması. Çünkü fabrikada işler yoğunken çalıştırılan işçiler, işler azaldığında kapının önüne koyuluyorlar. Bu nedenle de işçiler burada çalışmayı tercih etmiyor.

Bu afiş fabrikaya ilk asıldığında işçiler olarak epey şaşırдық. Aramızda farklı diyaloglar geçmeye başladı. Meselâ bir işçi arkadaşımız, "beş arkadaşımızı getirip de onlardan küfür mü yiyeceğiz?" diye serzenişte bulundu. Başka bir arkadaşımız "beş arkadaşımı getireceğim, fakat parayı vermemek için dördünü alacak, beşincisini almayacak" diyerek patronun kurnazlığına dikkat çekti.

Bizim fabrikada her gün patronun buna benzer ayak oyunları dönüp duruyor. Fabrikamızda sendika olmasına rağmen buna karşı örgütlü mücadele edemiyoruz. İşçilere düşen sorumluluk ise birlikte hareket edip, bu oyunlara karşı örgütlü mücadele etmektir. ■

Artık Çocuklarımız Ölmesin!

■ Kavakpınar'dan bir emekçi kadın

Ben iki çocuk annesi bir anneyim. Çocuklarımın biri Ortaokula, diğeri ilkokula gidiyor. Ama şimdiden askerlik zamanını düşünmeye başladım. Ben çocuklarımı askere göndermeyeceğim. Her gün gençlerin ölüm haberi geliyor, yüreğimiz yanıyor. Ölen hep bizim çocuklarımız; Kürt de olsa, Türk de olsa fark etmiyor.

Dağda ölen Kürt çocuklarının da anneleri var. Yazık

değil mi? Herkesin sorgulaması lazım. Onları oraya çıkaran mutlaka bir sebep vardır. Ben Orduluyum. Ama benim çocuklarım da Kürt illerinden birinde doğabilir ve devletin zulmüne uğrayabilirlerdi. O zaman belki onlar da dağa çıkarlardı. Kürt ya da Türk ayrımı yapmamak gerek. Zenginler parayı bastırıyor, askerlik yapmıyorlar, ölmüyorlar. Zengin çocukları yaşasın diyorlar, ama fakir çocuklarının önemi yok, onlar ölebilir. Artık çocuklarımız zalimlerin çıkarları için ölmesin! ■

Anne babasıyla Avrupa'ya gitmek isterken denizde boğulup cansız bedeni Bodrum'da sahile vuran Suriyeli göçmen Aylan'ın anısına:

Kalk Çocuğum Kalk!

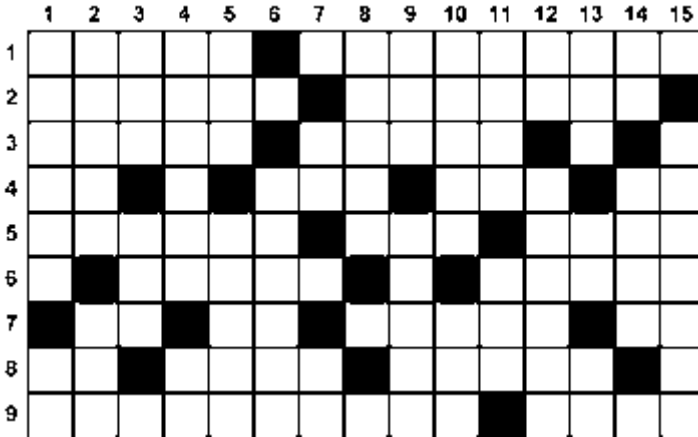
Kalk çocuğum kalk!
Deniz kara bir canavara dönmeden
Elini, gülüşünü, ayaklarını
Kapıp yutmadan
Canımın içinden canını sökmeden

Karnın acıkmadı mı hâlâ
Kalk çocuğum kalk!
Göklerde bomba yüklü kartallar
Sütüne, şekerine, oyuncaklarına
Saldırıp göz koymadan
Kalk çocuğum kalk

Derdi devran bizi boğmadan
Kalk çocuğum kalk!
Sana barış dolu bir dünya
Sana kardeşlik dolu bir hayat
Sana özgürlük dolu bir yaşam
Kuramadık diye küsme bize kalk
Dünyam kararmadan, insanlık ölmeden
Kalk çocuğum kalk

İŞÇİNİN BULMACASI

Soldan Sağa

1. Harp. Çok sayıda insanın bir araya gelmesiyle oluşan insan topluluğu.
2. Çekinilen kişiler, başkaları, herkes, el gün, yabancılar. İşyerlerinde işleri ana firma adına yürüten, işgücü maliyetini düşürmek için yaygınlaştırılan, işçinin sağlığını ve güvenliğini hiçe sayan özel firma.
3. Üzüntü, sıkıntı ve tedirginliği olmayan. Olgun, yetkin kimse.
4. Kriptonun simgesi. Bahçe yeşillendirme otu. Tamamen, büsbütün, hep. Çıplak resim.
5. Belirli bir süre çalıştıktan sonra işi ile ilgisi kesilerek kendisine aylık bağlanmış olan kimse. Arınmış, soyutlanmış. Gerçekleştirilmesi zamana bağlı istek.
6. Yeni adı Demokratik Kongro Cumhuriyeti olan bir Orta Afrika ülkesi. Bir araç sürüş tekniği.
7. Uzaklık belirten söz. Marksist Tutum dergisinin kısaltması. Ay gibi par-

lak taş takmış olan anlamına gelen bir isim. Bir cetvel türü.

8. Tükürme ünlemi. Eden, yapan, işleyen... Saatin iki ibresinden küçüğü.
9. Muğla'nın Bodrum ilçesinden Yunanistan'ın İstanköy adasına botla geçmeye çalışırken annesi ve kardeşiyle birlikte boğularak hayatını kaybeden küçük Kürt çocuğu. Çok küçük.

Yukardan Aşağıya

1. Kafa tutan, başkaldıran. Uzaklık belirten sözcük.
2. Bir uyarıyı, bir tehlikeyi bildirmek için verilen işaret. Riş.
3. Yazık anlamında söylenen bir söz. Üzme, sıkıntı verme
4. ABD'nin bir eyaleti. Bir nota.
5. Sıkarak bağlama, sıkma. Gemilerin yanaştığı kıyı, yer.
6. Küçük üzüm salkımı
7. Bir bağlaç. Lutesyumun simgesi.
8. Tayin.
9. Mikroskopta incelenecek maddelerin üzerine konulduğu dar, uzun cam parçası. Suudi Arabistan'ın başkenti.
10. Kürtçe'de barış. Türkiye Kömür İşletmeleri'nin kısaltması.
11. Büyük zarar ve sıkıntıya yol açan olay veya kimse. Geniş kelimesinin karşıtı.
12. Utanma, utanç duyma. Saç kakülü.
13. Az ışık alan yer. Bir soru eki. Matematikte sabit bir sayı.
14. İndiyumun simgesi. Terebentin yağı.
15. Savaş veya siyasi nedenlerle yaşadığı toprağı terk etmek zorunda kalan kişi.

Geçen Ayın Çözümü

AKP İşçilere Değil Patronlara Çalıştı!

AKP hükümetinin 12 yıllık iktidarı döneminde, patronların çıkarına olan birçok yasa Meclis'ten geçti, yürürlüğe girdi. Bu yasalar, işçileri iliklerine kadar sömürmenin önünü açan yasalar. İş Kanunu'nun değiştirilmesi, emeklilik yaşının uzatılması, sağlıkta kesintileri getiren paketler, esnek çalışma ve taşeronlaştırmanın önünün açılması, "istihdam paketi" adı altında teşvikler, "torba yasa" adı altında sosyal hakların gasp edilmesi ve daha birçoğu AKP döneminde gerçekleşti. AKP hükümeti, işçilerin haklarına saldıran bu yasaları utanıp sıkılmadan "müjde" ve "reform" diyerek sundu. Fakat ortada ne "müjde" ne de "reform" vardı.

Bu düzende hangi hükümet başa geçerse geçsin patronların çıkarı için çalışıyor. 2002'de iktidara gelen AKP de patronların en has hizmetkârlarından biri oldu. 2003'te 4857 Sayılı İş Kanunu'nu yürürlüğe koyarak, işçileri esnek ve güvencesiz çalışma koşullarına mahkûm etti. Bu yasa ile birlikte kısa süreli sözleşmenin ve taşeronluğun önü açıldı, kadrolu çalışmaya büyük darbe indirildi. En başta da hastanelerde, belediyelerde ve bakanlıklarda taşeronlaştırma aldı başını yürüdü. **İnşaat ve madenler hem taşeronlaştırmanın hem de iş cinayetlerinin merkezleri haline geldiler.** 6, 8 ya da 11 aylık kısa süreli sözleşmelerle çalıştırılan işçiler, kıdem tazminatı gibi haklarını alamazken, sendikali olmalarının da önü kesildi, kesiliyor.

2006'da getirilen **SSGSS** (Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası) yasasıyla sağlık hakkımız tırpanlanarak kuşa çevrildi. **Kesintilerle birlikte paralı sağlık sisteminin önü açıldı.**

Muayene, reçete, katılım payı derken, sağlık için gittiğimiz hastanelerden ceplerimiz boşalarak çıktık. Ayrıca sigortalı olarak bir işte çalışmayan herkes kendi primini kendisi ödemek zorunda kalıp potansiyel borçlu haline geldi. Liseyi bitirip üniversiteyi kazanamayan ve bir iş bulamayan on binlerce öğrenci sağlık primi ödemek zorunda kalıyor.

Çıkartılan "torba yasa" ve istihdam paketleri ile **patronlara teşvikler** getirilirken, kıyaklar yapılırken, işçilerin çalışma ve yaşam koşulları her geçen gün ağırlaştırıldı.

AKP hükümeti, bu paketlerle, yatırım yapmaları için patronlara **İşsizlik Fonu'ndan teşvik verilmesinin** önünü açtı. Patronun çalıştırdığı işçilerin sigorta primlerinin de yine bu fondan ödenmesini sağladı. Binlerce işçi İşsizlik Fonu'ndan yararlanmak için prim gün sayısı ve çalışma süresini doldurma gibi yasal engellere takılırken, AKP utanmadan **işçilerin parasını patronlara peşkeş çekti**, çekiyor. Ayrıca milyonlarca işçi bir ev alabilmek için gece gündüz çalışmak zorunda kalırken, AKP yine bu paketlerle bir çırpıda patronlara yatırım yapacakları araziler ve özel organize sanayi bölgeleri tahsis etti.

İş Güvenliği Yasasında ya da bu alandaki düzenlemelerde AKP hükümeti patronların taleplerini derhal hayata geçirdi. **İşçiler için acil olan düzenlemeleri ise gelecek yıllara erteledi.** En son geçtiğimiz aylarda işçiler için hayati önem taşıyan bazı yasa maddeleri ertelendi. Yüzlerce işçinin iş cinayetlerinde hayatını kaybetmesine rağmen, bu yasanın uygulanması sermayenin büyümesinin önünü açmak için sürekli erteleniyor. Çünkü iş güvenliği ve sağlığı önlemleri gibi hususlar maliyetleri arttırıyor, sermayenin kârlarını düşürüyor. Patronların ve AKP'ninse buna tahammülü yok. Sermaye daha fazla büyümeli. Bu gidişattan işçilerin payına düşense ölesiye çalışmak ve iş cinayetlerinde ölmek ya da sakat kalmak!

AKP hükümeti, patronlar için bu kadar çok şey yapıp bir günde yasalar çıkarırken **işçiler için ne yaptı?** Tabii ki hiçbir şey! AKP, yukarıda değinebildiğimiz yasaları ve paketleri çıkarırken, işçilerin ve onun örgütlerinin taleplerini dikkate almadı. O patronların ve TİSK, TÜSİAD, MÜSİAD gibi patron örgütlerinin sözünden çıkmadı. Düşük ücretlere, ağır çalışma koşullarına karşı durmak için greve çıkan işçilerin grevini yasaklamaktan geri durmadı. 30 Ocak 2015'te, patronların çağrısı üzerine 15 bin metal işçisinin grevini yasaklayarak kimin hizmetkârı olduğunu ortaya koydu.

Kapitalist düzende **hükümetler asla tarafsız değildir. Onların tarafı patronlardır ve görevleri de patronların isteklerini yerine getirmektir.** Çıkarılan yasalar, yapılan değişiklikler patronlar lehinedir. İşçilerin haklarını ne hükümetler ne de patronlar verdi. Onları geçmişte mücadele ederek kazandık ve ancak bu şekilde koruyabiliriz. Haklarımızı korumak ve geliştirmek için işçiler olarak örgütlenmeli, düzen partilerine ve patronlara kanmamalıyız. ■

Kapitalist düzende hükümetler asla tarafsız değildir. Onların tarafı patronlardır ve görevleri de patronların isteklerini yerine getirmektir. Çıkarılan yasalar, yapılan değişiklikler patronlar lehinedir.

Savaş İş Cinayetlerinin Üzerini Örtüyor

İş kazaları ve iş cinayetleri tırmanıyor. İş kazaları her ay 100'den fazla işçinin canını almaya, binlerce işçiyi de sakat, çalışamaz duruma getirmeye devam ediyor. Ölen, sakat kalan işçilerin yakınları için yaşam çok daha zorlaşıyor. Maden ocaklarından, inşaatlardan, yollardan, fabrikalardan her gün iş cinayeti haberleri geliyor. 301 işçinin hayatını kaybettiği Soma benzeri bir toplu katliam gerçekleşmedi bu yıl. Ama her ay ortalama 150 işçi hayatını kaybetti. Ağustosta en az 158 işçi sermayenin kâr hırsının kurbanı oldu. Bu yılın sadece ilk 8 ayında iş cinayetlerinde yaşamını yitiren işçilerin sayısı 1138'i buldu.

İş cinayetleri medyada artık gündem edilmiyor. Savaş gündemi iş cinayetlerinin üzerini tamamen örtüyor. Kardeşin kardeşi vurduğu haksız savaşta ölen Kürt ve Türk gençlerinin analarının ağıtları yürekleri dağlarken, bir başka savaş da işyerlerinde meydana geliyor, işçiler ölüyor. İşten çıkarma saldırıları, hak gaspları, yasa ihlalleri almış başını gidiyor. **İş güvenliği önlemleri, gerekli denetimler yapılmadan kâğıt üzerinde alınmış gibi gösteriliyor.** Bunun sonucunda iş cinayetleri artarak devam ediyor.

Geçtiğimiz yıl Soma, Ermenek, Mecidiyeköy ve Isparta'da peş peşe meydana gelen işçi katliamlarında yüzlerce işçi hayatını kaybetmişti. İşçileri ölüme gönderen sermaye düzeni, yüzlerce işçinin ailesini acıya boğdu, boğmaya da devam ediyor. Patronlar ve AKP hükümetinin sözcüleri, işçi ailelerinin acısıyla dalga geçer gibi "güzel öldüler", "bu işin fitratında var" sözleriyle ölümleri meşru göstermeye kalkıştılar. Yetmedi, Soma'da madencilerin ailelerine şiddet uyguladılar, yerlerde tekmelediler... Ölüm madenlerinin, inşaatlarının sahiplerineyse göstermelik cezalar verildi. Özellikle Soma faciasının milyonlarca insanda yarattığı tepkiyi söndürmek için göstermelik açıklamalarda bulundular, iş güvenliği yasasında işçi ölümlerini engelleyecek birtakım değişiklikler yapacağını sözlerini verdiler... Aradan zaman geçtikçe, ailelerin gözyaşları kurudukça verilen sözler unutuldu. İş cinayetleri kesintisiz devam etti. İşçi ölümleri konusunda açılan davalarda ise ciddi bir ilerleme yok. Ankara'da 2011'de Ostim ve İvedik'te gerçekleşen ve 20 işçinin

hayatını kaybettiği katliamın ardından açılan davalarda, aradan 4,5 yıl geçtikten sonra sadece 5 kişiye 4 ilâ 15 yıl arası hapis cezası verildi.

Soma faciası davası bir yandan sürerken, öbür yandan 301 işçiyi ölüme gönderen Soma Holding'e ödül gibi ihaleler verilmeye devam ediliyor. Hatta Merzifon'da rödovansla yeni bir maden ocağı açmasına da izin verildi. Üstelik bu madende çalıştırılan işçilerin sigorta primlerinin yatırılmadığı ortaya çıktı. 301 işçinin ölümünden sorumlu olan patron, yeni ihaleler alıyor, yeni madenler açıyor. Yetmiyor, işçisinin sigorta primini ödemiyor.

Maden ocaklarını denetlemekle görevli iş müfettişlerinin Zonguldak'ta bazı patronlar tarafından tehdit edildiği ifade ediliyor. İş Müfettişleri Derneği, patronlar tarafından hedef haline getirildiklerini açıkladı. Zonguldak'ın Esnaf ve Sanatkarlar Odası Başkanı, "Denetime gidiyorlar. Denetimde üç dört gün içerisinde giderilecek arızaları da iş kapatma nedeni olarak gösteriyorlar. Arkadaşları dövecekler, biz frenliyoruz" açıklamasıyla müfettişlere gözdağı veriyor. AKP hükümeti ise bu tehditlere göz yumuyor.

İş güvenliği önlemlerinin alınmamasına göz yuman, gerekli denetimleri yapmayan hükümet yöneticilerinden hiç kimse ceza almıyor, soruşturulmuyor bile. Oysa **madenleri rödovans yoluyla özel şirketlere teslim eden, eksikleri görmezden gelen, yapılan şikâyetleri dikkate almayan, taşeron çalışmayı yaygınlaştıran AKP hükümetidir.** Bu nedenle AKP'nin ve bürokratlarının sorumluluğu patronlarınkinden daha az değildir. Yollar, köprüler, barajlar, gökdenlenler, doğal yapıyı tahrip ederek HES'ler işçilerin canı pahasına inşa ediliyor; madenlerden o canlar pahasına ucuz kömürler çıkarılıyor.

İş cinayetlerinin üzerini örtmelerine, yalanlarıyla bizi aldatmalarına ve bölmelerine izin vermeyelim. **Türk, Kürt bütün işçiler, patronların saldırılarına karşı birlik olmalı ve mücadeleyi yükseltmelidir.** İşçiler birleşir ve kararlı bir mücadele verirlerse, savaşların ve iş cinayetlerinin kökünü sadece Türkiye'de değil, tüm dünyada kazımak mümkün olur. ■

Antakya'da 51 inşaat işçisini kasında taşıyan kamyonetin şarampole yuvarlanması sonucu 7 işçi öldü, 38 işçi yaralandı.

